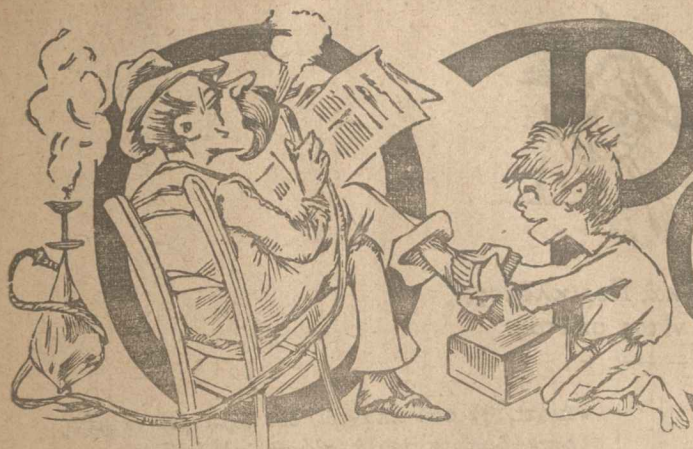

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια δεκακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καίρουσι πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτε,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου δεκαεπτὰ,
καὶ στείλετέ μας πολλὰ λεπτά.

Ἑκατὸν ὀγδόοντα ἓνα,
κι' ὅλο λόγια μασσημένα.

Εἰδησις αὐθεντικὴ
κι' ἀληθῶς πραγματικὴ.

Ἦλθε λοιπὸν κι' ὁ βασιλεὺς στὸν καθαρὸν αἶρα,
καὶ μόλις τὸ ποδάρι του ἐπάτησ' ἔδω πέρα,
ἡ φλογερὰ καρδίᾳ του εὐθὺς ἀνεπτέρωθη
καὶ ὥς νὰ τὸν ἐξύπνησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι,
μονάχος ἀπεφάσισε χωρὶς τὸν Κωνσταντῖνον
νὰ μεγαλώσῃ γρήγορα τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ ὅπως λέγει ὁ « Αἰών, » ὁ βασιλεὺς μὲ πόνον
ἐπῆγε πρὸς ἐπίσκεψιν στοὺς τάφους τῶν προγόνων,
καὶ μὲ μεγάλην ἔξαρσιν καὶ φρόνημα γενναῖον
ὠμίλησε μὲ τὰς σκιὰς τῶν Κολοκοτρωναίων
γὰρ Κολοκοτρωναῖκες τοῦ ἔθνους ἀμαρτίαις,
γὰρ τοὺς συχνοὺς πολέμους μας καὶ τῆς ἐπιστρατείας.

Πολλὰ δ' εἰπὼν περὶ πολλῶν καὶ τοῦ σαθοῦ μας
[σκάφους,
τοῦ Εὐγενίδη τὸ σπαθὶ ἐτρόχισε στοὺς τάφους.
Καὶ τοῦτο εἶναι γερονδὸς σπουδαῖον τῶν αἰώνων!
ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ν' ἀφήσῃ τὸ ραχάτι
καὶ νὰ λαλῇ μὲ τὰς σκιὰς τῶν ἱερῶν προγόνων...
ἡ κάποιος φούρνος ἔχάλασε ἢ θὰ συμβαίνει κατὶ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐρρέμβασε στοὺς τάφους κατὰ μόνας
ἐπῆγε κι' εἶδε ὕστερα τοῦ ἔθνους τοὺς στρατῶνας,
τὰ ναύκλαστρα, τὸν ναύσταθμον, τοὺς νεωσοίκους
[ὅλους,
τὸ πεζικόν, τὸ ἱππικόν, τῆς βάρκαις καὶ τοὺς στόλους.
Μὰ εἶδε καὶ τοὺς στρατηγούς καὶ τοὺς λοιποὺς σπαθίτους
κι' ὅ,τι συνδέεται σφικτὰ μὲ τὴν τιμὴν τοῦ κράτους.

Καὶ ἀτενίσας ἔπειτα στὰ δώματα τοῦ Πλάστου
μὲ ὅλον τὸ ἀγέρωχον βασιλικὸν τοῦ σχῆμα,
αὐτοστιγμὴ διέταξε τὰς τόσας στρατιάς τοῦ
γυμνάσιου πρὸς πόλεμον ν' ἀρχίσουν παρχορήμα.
Κι' ἀπὸ παντοῦ ἐσάλπισε ἡ σάλπιγξ τῶν πολέμων
κι' ἀντήχησε τὸ σάλπισμα στὴν Ἀθήναι καὶ στὸν Αἶνον.

Τοιαύτας γράφει ὁ « Αἰών » αὐθεντικὰς εἰδήσεις
καὶ βράζει πᾶς Ἀνατολὴ καὶ βράζει πᾶς Ἀθήνα.
Μὰ ὅλα εἶναι ὄνειρα καὶ μιὰ φαντασία μεγάλη,
οὐδ' ὁ Μεγαλειότατος τοὺς τάφους ἐπισκέψθη
ἀλλὰ γὰρ πείσμα τοῦ θερμοῦ Φιλήμονος καὶ πάλι
εἰς τοῦ Τρικοῦπη μοναχὰ τὸν οἶκον ἐπορεύθη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Μοῦ φαίνεται, βρε Φασουλῆ, πολὺ συλλογισμένος...
μήπως συμβαίνει τίποτε σπουδαῖον εἰς τὸ γένος;
Φ.—Βεβαίως πάντα καὶ τί ἐν τῇ κρυπτῇ συμβαίνει,
χωρὶς κανέναν, Περικλῆ, νὰ τὸ καταλαβῇ.
Π.—Δὲν ἐννοῶ τοὺς λόγους σου...
Φ.— Ἰγ' αὐτὸ δὲν ἀμφιβέλλω...
πάντα συμβαίνει καὶ τί μικρὸν ἢ καὶ μεγάλο,
σημαντικόν, ἀσήμαντον, σκοπίμως ἢ τυχαίως...
Π.—Αὐτῶν τῶν λόγων σου ζητῶ ἐξηγήσιν ταχέως.
Φ.—Μὴ ζήτη, φίλε Περικλῆ, καθόλου ἐξηγήσεις
δι' ὅσα δὲν θὰ δυνηθῇς ποτὲ νὰ ἐννοήσῃς.
Πᾶν τὸ συμβαίνον γύρω σου μὲ φλέγμα παρὰ τῆς,
χωρὶς ποτὲ νὰ εἰσχωρῇς ὅτ' ἔβλεπες, κκομοίρη.
Μὴν ἐξετάζῃς τίποτε μὲ σκέψιν καὶ μὲ πάθος,
βλέπε τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ βάθος,
τὰ ἐξω μόνον κύτταξε, ἀλλ' ὅχι καὶ τὰ ἐσω...
Π.—Θὰ σὲ ἀκούσω, Φασουλῆ, καθόσον εἰμπορέσω.
Φ.—'Αν φεύγῃ ὁ Τραούτεμπεργ μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν
μὴν ἐρευνᾷς τὸ διατὶ μὲ τὴν ἀπορία.
'Απὸ τὸν νοῦ σου καθεμὴ ἐρώτησις ὡς ἐδῶ
καὶ εἰπὲ πῶς ὁ Τραούτεμπεργ φεύγει διότι φεύγει.
'Ας λείψουν πῆλ' τὰ διατὶ καθὼς καὶ τὰ διότι,
γιατὶ μοῦ τρῶνε τάντερα, μοῦ τρῶνε τὸ σηκότι,
καὶ δὲν ἔμπορῶ, βρε ἀδελφέ, εἰς τόσας ἐρωτήσεις
γὰρ κάθ' ἑκάστην ψύλλου πῆλ' νὰ δίδω ἀπαντήσεις.
Π.—'Αλλ' ἂν δὲν ἐξετάζωμεν καθόλου τὰς αἰτίας
ὕπὸ ἐπὶ ψέφει, Φασουλῆ, πολλὰς τε καὶ παντοίας,
καὶ ἀνὰ βλέπωμεν τὰ πράγματα ὡς ἀπαθεῖς ἱππόταί,
ὅταν τί θὰ κουδεντιάζωμε, ὅταν τί θὰ λέμε τότε;
Κι' ὅταν δὲν κἀνῃς, Φασουλῆ, καὶ σὺ τὸν πατριώτη,
καὶ ὅταν ζητῶ τὸ διατὶ καὶ δὲν μοῦ λὰς διότι,
βεβαίως ἄλλο τίποτε δὲν μένει παρὰ μόνον
προτοῦ νὰ ποῦμε τίποτε νὰ σὲ ξυλοφορτώσω.
Φ.—'Εγὼ θὰ λέγω ὅτ' ἐξῆς ἀπλῶς τὰ γεγονότα
καὶ τὰς αἰτίας, Περικλῆ, καθόλου μὴ ἐρώτα.
Θὰ μ' ἐρωτᾷς «γιατὶ, μωρέ, ὁ βασιλεὺς μας μόνος
δὲν πῆγε, ὅπως ἔγραφε τὸ φύλλον τοῦ Αἰῶρος,
νὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα ὡς ἐρημίτης γέρον
ἐπάνω εἰς τὰ μνήματα τῶν σεδασιῶν πατέρων,
ἀλλ' ἀπ' εὐθείας ἔτρεξε ὅτ' ὁ σπῆτι τοῦ Τρικούπη;»
«διότι ἔτσι τᾶρεσε, θὰ σ' ἀπαντῶ, χαλντοῦπη.
Μὴ δίδῃς σπουδαῖότητα εἰς ταῦτα τὰ συμβάντα
καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάθεται γὰρ πάντα
ὅτ' ἂν ἄντορα τῶν Ἀθηναίων καὶ εἰς τῆς Δεκελείας,
ἐφ' ᾧ καὶ χάριν ἀλλαγῆς καὶ ὀλίγης ποικιλίας
τοῦ δίδει τὸ δικαίωμα ὁ νόμος, βρε κουρούπη,
νὰ μὴν πηγαίνει ὅσους νεκροὺς ἀλλὰ εἰς τοῦ Τρικούπη.»
'Αμμὲ γιατί, θὰ μ' ἐρωτᾷς, ὅτ' ἔλεος Ὁκτωβρίου
θὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐναρξὶς ἢ τοῦ βουλευτηρίου;

«Διότι, θὰ σοῦ ἀπαντῶ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὲν
ὁποιαδήποτε βουλή αἰώνια κλεισμένη,
διότι πᾶσαν Σύνοδον, σοῦ ἀπαντῶ συντόμως,
εἰς περιόδους τέσσαρας τὴν διαρεῖ ὁ νόμος,
διότι ὅταν οἱ σοφοὶ πατέρες δὲν λιμάρουν
ἐπιχορήγησιν θαρρῶ δὲν εἰμποροῦν νὰ πάρουν,
κι' ὅταν εἰς τοὺς πληρωμὴ δὲν γίνεται καμμία,
τότε πρὸς τί νὰ ἔχωμεν τὰ Κεντρικὰ Ταμεῖα;»
'Αλλὰ γιατί, θὰ μ' ἐρωτᾷς, βρε Φασουλῆ καὶ
τοῦ ἔθνους τὸν ὀρίζοντα πυκνὰ καλύπτουν νέφη;
«Διότι, θὰ σοῦ ἀπαντῶ, φοβοῦμαι πῶς θὰ βρεῖ
καὶ τὸ νερό, βρε Περικλῆ, παρὰ τὸ νὰ τρέξῃ
'Αμμὲ ὁ Φιλήμων διατὶ ἔξφυτρωσε ὅτ' ἡ μέση
καὶ κἀλην, ὅπως φαίνεται, Δημάρχου θὰ ἐκθέσῃ;
«Διότι, ὅπως φαίνεται καὶ ὅπως καθέννας κρίνει,
θέλει καὶ τοῦτος Δημάρχος τῶν Ἀθηναίων νὰ γίνῃ.»
«Γιατὶ καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς θὰ ἐκτεθῇ καὶ πάλιν,
καθὼς αὐτὸς δηλογοῖ, εἰς τὴν λυσσώδη πύλην,
καὶ ἂν δὲν λάβῃ συνδρομὴν ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη;»
«Γιατὶ σκοπεύει καὶ αὐτὸς τὸν Δημάρχο νὰ κἀνῃ.»
'Αμμὲ γιατί ὁ Θεόδωρος ἀπὸ τὸν ἄλλο μῆνα
παρκαλεῖ τοὺς φίλους τοῦ νὰ ἔλθουν ὅτ' ἂν Ἀθῆνα
καὶ ὅλο στέλλει γράμματα ὅτ' ὅτων φίλων τὸ συναρῇ;
«Διότι ἔχει τὸν καιρὸν ἐπιστολὰς νὰ γράφῃ.»
«Γιατὶ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς συνάδουσε ὡς κατὰ
τὸν κύριον Τραούτεμπεργ μὲ ὅλο τὸ φουάτο
καὶ εἶχε εἰς τὸ χεῖρ τοῦ πολυτίμου μπουκέτο;»
«Διότι τρέχα ῥώτησε τὸν ἴδιο, Περικλέτο.»
'Αμμὲ γιατί μὲς ὅτ' ἄκα κατὰ τοῦ ἔθνους τὰ παντὰ
θὰ εὐρυνοῖ καὶ τοῦ γνωστοῦ Συντάγματος Πλατὶ;
«Γιατὶ ὁ Παππαλεξανδρῆς, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ζητεῖ νὰ γίνῃ νταρκέρει.»
'Αμμὲ γιατί καὶ οἱ θεομοὶ τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων
τὸν ἔσχατον, βρε Φασουλῆ, νὰ τρέχουν τῶν κινδύνων;
«Διότι ἔτσι ἀγαπᾷ ὁ λαὸς τοῦ Τιμολέων,
καὶ ἂν δὲν γίνῃ Δημάρχος, ἐλπίς δὲν εἶναι πλέον.»
Τοιαύτας, φίλε Περικλῆ, θὰ δίδω ἀπαντήσεις
εἰς ὅλα σου τὰ διατὶ καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις.
Τὸ πρᾶγμα ὅπως γίνεται μονάχα θὰ κυττάζω,
μὰ τὸ γιατί νὰ γίνεται δὲν θὰ τὸ ἐξετάζω,
καὶ ἔτσι νὰ τρέχῃ πάντοτε τὸ πνεῦμα μου ὅτ' ἀφίνο
καθὼς καὶ τῆς Μπαχμέτσεφ τὸ δέτροχο ἐκείνο.
Κι' ἂν σ' ἐρωτήσω «διατὶ θὰ σὲ ξυλοφορτώσω;»
Φ.—Διότι ὅτ' ἐπὶ τῇ γλῶσσῃ σου τὴν ῥάχην μου θὰ στρώσω;
Π.—Ὅρσε λοιπόν, βρε ματκαρά, καμπόσας ὅτ' ἐκείνη
γιατὶ τὰ σκέρτσας τὰ παλὰ μὲ ἄρχισες καὶ πάλιν

Ἐμπρός! δερεῖτε τὰ βιολιά, βαρεῖτε τὰ νταούλια,
καὶ ἐνώθησαν τὰ λάχανα μὲ τὰ κοκκινογούλια.

Μεγάλαι σκέψεις τοῦ Δεληγιάννη,
ὅπου τὸν νοῦ του κανέναν χάνει.

Δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται, δὲν ξέρω τί νὰ κάμω
μαζὶ μὲ τὸν Φιλήμονα καὶ τὸν Καλλιφρονᾶ...
τὸν πρῶτον ἢ τὸν δεῦτερον δελεῶ νὰ συνδράμω;
ἴσως μοῦ ἔλα, διὰ βολε, ὅπισω, Σατανᾶ.
Τὴν ἐκ τῶν δύο Δημάρχους; τίς ἐκ τῶν δύο φίλος;
καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος φαίνεται τοῦ κόμματός μου στόλος.

Καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς, ἀλλὰ καὶ ὁ Τιμολέων;
καὶ ὁ Φιλήμων κάλλιστος, μὰ καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς;
καὶ οἱ δύο εἶναι φίλοι μου καὶ καὶ περιπλέον
καὶ αὐθάνομαι συγκίνησιν ὅτ' ὅτων τὰς φωνάς.
Φιλήμων ἢ Καλλιφρονᾶς;... ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος;
ὅπου τὸ νέον ζήτημα καὶ ὁ κόμπος ὁ μεγάλος.

Ἄν εἰς τὸν Νικὸν συνδρομὴν παρέξω ἐλαχίστην,
ὁ Ράλλης μὲ τὸ κόμμα τοῦ θὰ δυσαρρεστηθῇ,
θὰ χάσω τὴν ἀγάπην τῶν καὶ τὴν μικρὰν τῶν πίστιν,
καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις ποτὲ δὲν θὰ δεθῇ.
Τὴν δὲ πατρίδος οἱ θεομοὶ καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον
θὰ διατρέξουν κίνδυνον ἐκ τῶν σπουδαιότερων.

Ἐάν δὲ τὸν Φιλήμονα ὑποστηρίξω πάλιν,
καὶ μὲν μ' αὐτὴν τὴν συνδρομὴν εὐχαριστῶ τὸν Ράλλην,
τῆς δὲ πατρίδος τοῦ θεομοῦς δελεῶ θὰ σώσω
καὶ οὐδὲ κακίαις Αὐστριακὸς τὸ ἔθνος θὰ προδίδῃ,
ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν Κατσανδρῆ βεβαίως θὰ θυμώσω
καὶ τὸν καλὸ μου Νικολῆ, τὸν προσφίλῃ Δεδίδη.

Ἄν ὅμως τὸν Φιλήμονα θερμοῦς ὑποστηρίξω
καὶ Δημάρχον τῶν Ἀθηναίων κλεινὸν τὸν ἀναδείξω,
ὁ κύριος Καλλιφρονᾶς θὰ μοῦ ἀποσκιστῇ
καὶ εἰς ἄλλο κόμμα συνδρομὴν βεβαίως θὰ ζητήσῃ.
Καὶ ἂν κερδίσω ἀπ' ἑνός, ἀλλ' ἀπ' ἑτέρου χάσω,
ἀφίνο τὸν Καλλιφρονᾶ καὶ τὸν Αἰῶνα πᾶν.

Ἄν δ' ὁ Φιλήμων Δημάρχος δὲν ἐδῇ παρ' ἐλπίδα,
θὰ μένω μόνος, τῶν λοιπῶν τὰ βέλη ἐπισφύρω,
θὰ χάσω τὸν Καλλιφρονᾶ μὲ ὅλην τὴν μερίδα
καὶ ἡ δευτέρα ἔσεται τῆς πρώτης πλάνης χεῖρων.
Καὶ ἂν μοῦ μένῃ ὁ Αἰῶν φίλος πιστὸς ὅταν τῶρα,
μὰ θὰ χαθῇ ὁ Δημάρχος... καὶ ἀντίο, Λεωνόρα.

Ἄν ὅμως δώσω συνδρομὴν εἰς τὸν Καλλιφρονᾶ; ...
καὶ τοῦτο εἶναι ζήτημα καὶ σκέψεις μου γεννᾷ.
Καὶ ἂν μὲν ἔβγῃ Δήμαρχος, τὸ κέρδος μου μεγάλο,
ἂν καὶ τὸν Τιμολέοντα θὰ χάσω δίχως ἄλλο·
ἀλλ' ἂν δὲν γίνῃ ἔξαφνα, ἐπόση τρικυμία!
διπλὴ καὶ ἡ ἀπώλεια, διπλὴ καὶ ἡ ζημία.

Ἄν ὅμως τὸν Καλλιφρονᾶ συνδράμω ταυτοχρόνως
καθὼς καὶ τὸν παμφίλτατον συντίκτην τοῦ Διδῶρος,
ἂν κ' εἰς τοὺς δύο τὴν θερμὴν ἀγκάλην μου ἀνοίξω
καὶ μὲ τοὺς δύο συνδεθῶ καὶ τοὺς ὑποστηρίξω,
ὠφέλειαν ἢ συνδρομὴν καμμίαν δὲν θὰ φέρῃ,
διότι θὰ διασπασθῇ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.

Ἄν δὲ κοντὰ εἰς τὰ πολλὰ τοῦ κόμματός μας χάλα
κ' ὁ εἰς κ' ὁ ἄλλος Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν δὲν γίνῃ,
ἔ! τότε πλέον χάνομεν ταῦτά καὶ τὰ Πασχάλια
κ' οὕτ' ἓνα λάχανον ξηρὸν 'στὸ κόμμα δὲν θὰ μείνῃ.
Τῆς δὲ πατρίδος οἱ θεομοὶ καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον
θὰ πάρουν τὸν κατήφορον μετὰ τῶν Ἡμετέρων.

Ὅπως κ' ἂν εἶναι, βαίνομεν ἐπάνω εἰς τριβόλους
καὶ εἶναι ὄντως δύσκολος ἡ τῶν πραγμάτων θέσις,
καὶ πάλιν ἀπειλούμεθα ἀπὸ κρυφίους δόλους
καὶ φαίνονται ἀνώμαλοι αἱ πρὸς ἀλλήλους σχέσεις.
Συγγέρονται τὰ κόμματα κ' οἱ φίλοι μεταξὺ τῶν,
τὰ πάντα δὲ λαδύρινθος χωρὶς κανένα μίτον.

Τί ὁ Φιλήμων πρὸς ἐμὲ καθὼς καὶ πρὸς τὸν Ράλλον;
τί δὲ ὁ Ράλλης πρὸς ἐμὲ καὶ τᾶλλο μου μανδρί;
πλὴν τί καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς πρὸς τὸν Λεβίδην πάλιν,
καὶ ὁ Λεβίδης πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν Κατοσανδρῆ;
Εἰς ὅλα παραγνώρισις καὶ σύγχυσις πολλή,
καὶ μένω ἄνευ σώματος ἐγὼ ἡ κεφαλὴ.

Ἐν μέσῳ δύο προσφιλῶν, πατρίς, μὲ βασανίζεις,
κ' ἐνὼ 'στὸν ἓνα φέρομαι, 'στὸν ἄλλον μὲ ὠθεῖς,
νὰ τρέξω 'στὸν Καλλιφρονᾶ βεβαίως μ' ἐμποδίζεις,
νὰ τρέξω 'στὸν Φιλήμονα καθόλου δὲν ποθεῖς.
Ἐντεῦθεν ὁ Καλλιφρονᾶς κ' ἐκείθεν ὁ Φιλήμων,
ἐκεῖνος μὲν ἐκ δεξιῶν κ' αὐτὸς ἐξ ἐωνύμων.

Τίς ἐκ τῶν δύο Δήμαρχος; τίς ἐκ τῶν δύο φίλος;
κ' ὁ ἓνας κ' ὁ ἄλλος φαίνεται τοῦ κόμματός μου στύλος.
Ἄλλ' ἀναγκαῖον θεωρῶ εὐθὺς νὰ παραιτήσω
τοὺς δὴδ ὑποψηφίους μου καὶ τοὺς λοιποὺς μου φίλους,
καὶ φεύγω εἰς τὴν Κηφισοῖα διὰ νὰ μελετήσω
τὰς σχέσεις τῶν καὶ πρὸς ἐμὲ καθὼς καὶ πρὸς ἀλλήλους.

Ἄν ὅμως δώσω συνδρομὴν εἰς τὸν Καλλιφρονᾶ; ...
καὶ τοῦτο εἶναι ζήτημα καὶ σκέψεις μου γεννᾷ.
Καὶ ἂν μὲν ἔβγῃ Δήμαρχος, τὸ κέρδος μου μεγάλο,
ἂν καὶ τὸν Τιμολέοντα θὰ χάσω δίχως ἄλλο·
ἀλλ' ἂν δὲν γίνῃ ἔξαφνα, ἐπόση τρικυμία!
διπλὴ καὶ ἡ ἀπώλεια, διπλὴ καὶ ἡ ζημία.

Τύποις Γ. Σταυριανοῦ

Στολίσματα πολλῶν εἰδῶν
εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδόν.

Κατοίμπαλης ὁ φίλος, ποῦ ἔλειπε 'στὰ ξένα,
ἦλθε μὲ δὴδ μεγάλα βαπόρια φορτωμένα.
Μᾶς ἔφερε διμπρέλαις, μπαστούνια κ' ἄλλα εἰδη
καὶ κάθε τι ὥραϊο τοῦ Παρισιῶ στολίδι.
Μοσχοβολοῦν Εὐρώπῃ, μυρίζουνε Παρίσι,
μᾶς ἦλθαν φρέσκα φρέσκα καὶ εἶναι μὴ χαρά,
ἐκεῖ καθένας θαῦρῃ ὅποιον συρμὸ θελήσῃ,
ἀλλὰ πρὸ πάντων σκούφιας γιὰ ὅλα τὰ μωρά.
Καὶ ποῖα καλὴ μητέρα γιὰ τὸ μονάκριβό της
εὐθὺς δὲν θ' ἀγοράσῃ μὴά τέτοια σκούφια πρώτης;
Ἐμπρὸς λοιπόν, κυρίαίς, 'στὸν νέο μου κουμπάρο,
κ' ἐγὼ μὴά τέτοια σκούφια τοῦ Φασουλῆ θὰ πάρω.

Δαμπρῶν εἰκόνων συλλογή,
ποῦ τὰς θαυμάζεις ἐν σιγῇ.

Ἡ τῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς λαμπρὰ Πινακοθήκη,
εἰς τὴν ὁποῖαν ἔπαινος οὐχὶ σμικρὸς ἀνήκει,
ἐσχάτως συνεπλήρωσε τὸν δευτέρην της χρόνον
καὶ πέμπτον τεύχος ἔδγαλε 'στὸ σύνθημά της σχῆμα.
ἀνάμεστον παντοδαπῶν καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων,
ἐξέχει δὲ εἰς καλλονὴν τὸ Ἔαρ καὶ τὸ Κῦμα.

Καπέλα τοῦ συρμοῦ
εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρόμον, εἰς τὴν Καπνικαρέα,
εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον τοῦ Γιάννη τοῦ Κασδῆ,
καπέλα θὰ εὐρήτε πραγματικῶς ὥραϊα,
ποῦ ὅποιος τὰ φορέσῃ ποζάρει καὶ φουσκώνει.
Περίφημα καπέλα Λεόν, Λαβίλλ, Χριστό,
ποῦ εἶναι καπελάδες 'στὸν κόσμον ἑξακουστοί,
πρὸς τοῦτοις καὶ καπέλα γιὰ καθεμὴν κυρία,
ποῦχει μεγάλο πάθος γιὰ τὴν καθθαλαρῖα.
Ρεπούμπλικες πρὸς τοῦτοις σχημάτων διαφόρων
πρὸς χρῆσιν τῶν σπουδαίων καὶ τῶν λιμοκοντόρων,
διότι κ' ὁ Τρικουπὴς μου λέγουν μερικοὶ
πῶς τὴν ρεπούμπλικά του τὴν 'πῆρε ἀπ' ἐκεῖ.

Μαιευτικὴ
σημαντικὴ.

Θὰ πουληθῇ βεβαίως σὰν χάσιμο φωμὶ
τοῦ ἱατροῦ Τριάντη Μαιευτικὴ καινούρια,
ποῦ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ καθεμὴν μαμμή
καθὼς καὶ δι' ἐκείνους ποῦ ἔχουν γεννητούρια.

Μὲ Χρημῖον, μὲ μὴά μάνδρα, μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴά χήρα δίχως ἄνδρα, ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.